

været afgjørende til at foretage det Skridt, jeg nu har tilladt mig, ligger i den Afstemning, der sluttede hiint sidste Møde. Denne Afstemning aabenbarer, hvad senere Forhandlinger mellem Thingets Medlemmer indbyrdes have gjort endnu klarere, at der var flere Medlemmer, som havde saa megen Betænkelighed ved, eller Utilbøielighed til at gaae ind paa en Adresse, at der var Grund til at frygte for, at der ikke vilde kunne tilveiebringes den ønskelige Samstemning i dette Punkt, hvis denne Form blev fastholdt, og jeg har da antaget det for usorvarligt at fastholde en saadan Form, hvorved det kunde bringes dertil, at der fremkom et Skin af Uenighed, paa Grund af formelle Hensyn eller Betænkeligheder, hvor der i Virkeligheden er Enighed tilstede. Jeg har derfor tilladt mig at indbringe den motiverede Dagsorden, som nu er bleven oplæst, og den vil ikke være Thinget ubekjendt; thi den er ordlydende den samme, som er blevet vedtaget af det andet Thing. Det var netop i den Form, at jeg maatte antage, at den naturligt og lettest ogsaa vilde finde Tilslutning her i Thinget. Jeg skal derfor heller ikke drøle ved nogen nærmere Udvikling af denne Dagsordens Indhold; det behøves ikke, thi den er allerede i flere Dage Thinget bekendt, der kan ingen Tvivl være om, at ethvert Medlem af Thinget maa have prøvet og overveiet ethvert af dens Ord. Det er derfor ikke nødvendigt nærmere at udvikle dens Indhold, og jeg troer, at det ikke heller vilde være rigtigt, thi det er selve den motiverede Dagsorden efter det Indhold, som ligger i dens Ord og dens naturlige Mening, som foreligger for Thinget, over hvilket det skal stemme, og det er kun denne, som det vedtager, hvis det slutter sig dertil. Det er ingentunde den Udvikling af dens Indhold, som kunde gives enten af Proponenten eller af noget andet enkelt Medlem (Hør!). En saadan Udvikling vil nødvendig meer eller mindre have et subjectivt og individuelt Præg (Hør!).

Naar jeg desuagtet udbeder mig Thingets Opmærksomhed nogle Diebliske, saa er det kun for nogle Udtalelser, som jeg derfor maa bede mere betragtede som reent personlige. Jeg ønsker for det Første at udtale, hvad jeg dog næsten maa

betragte som overflødig, at det Skridt, jeg har foretaget mig, ikke er foretaget af nogen Lyst eller Tilbøielighed til at berede Regjeringen Banskfeligheder eller Forlegenheder. Jeg troer, at min politiske Færd paa det Utvetydigste maa have vilst, at min Stræben stedse er gaaet i en modsat Retning, og jeg vilde mindst kunne forsvare for mig selv at fornægte denne Stræben netop nu, i et Dieblisk, hvor jeg ogsaa fuldtvel erkjender, at Regjeringen er omgivet af Banskfeligheder, af store Banskfeligheder, og at Farer true fra forskjellige Sider.

Men, vil man maaffee sige, og man har sagt det, om der ogsaa ikke er nogen Lyst eller Tilbøielighed til at berede Banskfeligheder, er da ikke Tidspunktet selv et saadant, at saadanne Udtalelser maae berede Banskfeligheder, er Tidspunktet ikke ubetimeligt, ubeleiligt nu, da vi befinde os under svævende Forhandlinger. Jeg troer, at her er en Misforstaaelse tilstede. Jeg kan tværtimod ikke opfatte rettere, end at Tidspunktet netop er det beleilige. Vi have, mine Herrer! oplevet mange og mange Slags Underhandlinger i de sidste Aar. Vi have oplevet Underhandlinger, der ikke sagdes at være svævende, men Underhandlinger, som sagdes at være byggede paa en god og fast Grundvold, Underhandlinger, der sagdes at være saa godt som tilendebragte og maatte synes at være det, maatte synes at være saavidt, at de stode paa det Trin, at de skulde træde ud til en opnaaet Virkelighed i Livet, og disse Underhandlinger ere dog paa en ubegribelig Maade atter blevne svævende og ere derefter betydningsløst forsvundne. Nu vel, deraf maae vi dog have gjort den Erfaring, at der er en lang Wei fra svævende Forhandlinger til virkelig Afgjørelse, til bestemte og faststaaende Resultater. Men nu er det min Overbeviisning, at netop paa denne lange og trange Wei, som Regjeringen kan have at gaae, er det godt og ønskeligt, at Folkets Røst høres, at Rigsdagen derfor taler, naar den taler med Bestændighed, Maadehold og Værdighed.

Man vilde vel fremdeles ogsaa kunne sige, at der dog ikke foreligger noget rigtigt Stof for en saadan Udtalelse. Man kunde sige, Regjeringen har ikke villet give nogen Medde-